

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2002/2015
11.02.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у правној ствари тужиоца Љ.М. из Л., са боравиштем у К., кога заступа пуномоћник С.М., адвокат из Б., против тужених Ц.к. из Л., кога заступа пуномоћник Д.В., адвокат из Ш. и Општине Л., коју заступа М.Д., ради понављања поступка, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Косовској Митровици Гж 23/15 од 08.07.2015. године, у седници већа од 11.02.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против решења Вишег суда у Косовској Митровици Гж 23/15 од 08.07.2015. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Косовској Митровици - Судска јединица Грачаница П 287/14 од 16.04.2015. године, одбацује се предлог за понављање поступка тужиоца Љ.М. из Л. са боравиштем у К. против туженог Ц.к. и Општине Л. из Л. као неблагоприятан. Одлучено је и да свака страна сноси своје трошкове поступка.

Решењем Вишег суда у Косовској Митровици Гж 23/15 од 08.07.2015. године, одбија се као неоснована жалба тужиоца и потврђује решење Основног суда у Косовској Митровици - Судска јединица Грачаница П 287/14 од 16.04.2015. године.

Против правноснажног другостепеног решења тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужена Општина Л. је доставила одговор на ревизију.

Испитујући побијано решење на основу члана 410. ст. 5. и 6. у вези члана 408. ЗПП ("Службени гласник РС" 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужиоца неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности, а остале повреде поступка на које ревизија указује нису основ за изјављивање ревизије по члану 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1005/10 од 25.08.2010. године, преиначена је пресуда Општинског суда у

Липљану П1 99/07 од 08.06.2009. године тако што се одбија као неоснован тужбени захтев тужиоца Љ.М. којим је тражио да се обавезу тужени Ц.к. из Л. и Општина Л. да тужиоцу на име накнаде штете за период од 15.09.2004. до 31.03.2008. године исплате месечне износе који представљају мање исплаћену зараду са припадајућом законском затезном каматом од доспелости до исплате. Тужилац је предлогом од 26.02.2014. године тражио понављање поступка из разлога предвиђених чланом 426. став 1. тачка 10. ЗПП односно тврдећи да је сазнао за нове чињенице и стекао могућност да употреби нове доказе на основу којих би се по њега донела повољнија одлука. Као нову чињеницу он наводи да је сазнао за пресуду Окружног суда у Приштини Гж 189/08 од 01.10.2008. године којом је у идентично чињенично-правној ситуацији пресуђено другачије односно у корист тужиоца. Нижестепени судови су нашли да тужилац предлог за понављање поступка није поднео у року од 60 дана од дана када је могао да изнесе суду нову чињеницу односно ново доказно средство у складу са чланом 428. став 1. те да је због тога предлог неблаговремен због чега је исти одбачен.

Правилно су закључили нижестепени судови да тужилац предлог за понављање поступка у конкретном случају није поднео у поменутом законском року. Првостепени суд је у поступку исказом тужиоца као странке утврдио да је тужилац за наведену пресуду Окружног суда у Приштини сазнао када је присуствовао четрдесетодневном помену куму. Такође је из писмених исправа утврђено да је тужиочев кум преминуо 01.06.2013. године те да је код чињенице да је предлог за понављање поступка поднет 21.02.2014. године исти је неблаговремен. Када се то има у виду, онда нису прихватљиви наводи из ревизије да у нижестепеним поступцима није несумњиво утврђена чињеница када је тужилац сазнао за постојање поменуте пресуде као новог доказа. Свему наведеном треба додати и да се другачија судска одлука односно другачија судска пракса у идентичним чињенично-правним ситуацијама не може сматрати новом чињеницом односно новим доказом из члана 426. став 1. тачка 10. ЗПП, те да то не може бити разлог за понављање поступка по том основу (евентуално може да се ради о повреди права на правично суђење).

С обзиром да се осталим наводима из ревизије не доводи у сумњу правилност нижестепене одлуке, то је одлучено као у изреци на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа
судија
Весна Поповић,с.р.**